

До Язикова

Олександр Пушкін

(Михайловське, 1824)

Віддавна радісний союз
Серця поетів сполучає:
Вони жерці єдиних муз;
Один вогонь їх осяває;
Хай різні їм судились дні,
Натхнення — спільна їх корона.
Клянуся пам'яттю Назона:
Язиков, рідний ти мені.
На Дерптську вийшов би дорогу
Давно я вранці, друже мій,
І до гостинного порогу
Поніс мандрівницький свій кий,
І повернувся б, мов оживши
Від чару безтурботних днів,
В розмовах серце звеселивши
Під твій натхненно-вільний спів.
Та злобно грає мною щастя:
Давно літати мушу там,
Куди повіє самовластя,
А де спинюсь — не знаю сам.—
То гонений, то у вигнанні
Марную я закуті дні.
Поете, зваж на це послання,
Здійсни надії чарівні.
В селі, де жив Петрів обранець,
Царів, царицьлюбимий раб,
Сам з роду царського вигнанець,
Завзятий предок мій, арап,
Де, забуваючи бенкети
І пишний двір Єлизавети,
У темнім липовім гаю
Він думав, хилячись до Лети,
Про дальню Африку свою.
Я жду тебе. Тебе зі мною
В сільським обійме шалаші

Мій брат по крові, по душі,
Пустун, помічений тобою;
І муз окрилений пророк,
Наш Дельвіг теж нас не покине —
І наша трійця в ті хвилини
Прославить вигнання куток.
Сторожу пильну ми обманим,
Восхвалим вольності дари,
Бенкетів сяйвом полум'яним
Серед вечірньої пори
Серця ми будем розважати,
І слухать віршів передзвін,
І стуком чар, шипінням вин
Нудьгу зимову проганяти.